

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming aan de auteur te vragen. Dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. contact op met de auteur.

Contactadres: joost@hahahetleven.nl

Copyright (C) Joost II Sickenga

DE ANDER

JOOST II SICKENGA

PERSONAGES:

MEHMET

LUCAS

OPMERKING:

Het stotteren van Mehmet is niet in de tekst weergegeven. Het dient echter wel op een paar schaarse momenten plaats te vinden. Halverwege de tekst is het geheel afwezig. Tijdens het einde, zoals wel in de tekst is vastgelegd, speelt het dan weer op.

LUCAS

Mehmet. De jonge jaren. Er is een lichte stotter. Niet de stotter van een stotteraar. Geen fysiek gebrek. Het is een mentaal ding. Hij blijft steken. Hij begint vol overtuiging en struikelt dan over 'de' of 'over'. Blijft daar haken. Want ja, na 'de' of 'over' moet hij het benoemen. Dan moet hij zich uitspreken. Bij 'omdat' heeft hij het ook. Dus dat woordje wordt herhaald, uptempo, bijna met een beat, als met bekkens: tik-tik-tik-tik-tik, tot hij in het volgende woord schiet. Altijd iets te hard. Het wekt een neurotische indruk, onvermijdelijk. Maar Mehmet blijft je aankijken alsof er niks aan de hand is. Die mond stottert, en die ogen kijken: ja brutaal eigenlijk.

MEHMET

Maak het donker. Is het donker? Het is donker. Voorzichtig. Ze klauteren een helling af. Net achter hun tent. Daar stroomt een stroompje. Ze volgen het tot de rivier. Sommige stenen, degenen die altijd nat blijven maar niet onder water staan, zijn glad van de alg. En er is natuurlijk maanlicht. Er is de schittering van maanlicht op het water. Ze lopen nu langs de rivier naar de plek waar overdag de nudisten zwemmen. De stenen zijn groot en bol. Elke stap krijgt een andere steen. Twee silhouetten. Houdt de één stil, stopt ook de ander. Bukt de één, knielt ook de ander. Mehmet hoor je veelvuldig lachen. Lucas loopt te mopperen, maakt grapjes.

LUCAS

Ook typisch Mehmet: op een koninginnennacht zijn we naar Amsterdam. Mehmet en ik raken de rest kwijt. Met z'n tweeën feesten we door de stad. We spotten een verlaten waterfiets. Mehmet bekijkt de stroming en gaat even verderop op een aanlegsteiger liggen. De waterfiets nadert, Mehmet hangt gevaarlijk ver voorover. 'Pak me dan vast,' zegt hij. Ik doe iets. Mehmet hijst zich omhoog: 'Je kan me toch wel vasthouden? Hier, bij de riem.' En hij pakt mijn riem en geeft er een flinke sjor aan. Weer gaat hij liggen. Ik pak zijn enkels. Mehmet reikt. Twee Engelse gasten zien het gebeuren en willen ook mee. Mehmet komt achterin te zitten met één van de twee. Na de eerste opwinding is de rust neergedaald en trappelen we bedaard op het zwarte water. We kijken naar de lichten en het leven in de stad. Mehmet tikt me aan en wijst. Ik hou een hand in het water. Het stroomt aan me voorbij. We verdwijnen in het donker onder bruggen, manoeuvreren rond de hoge boeg van een woonschip, onder het ankertouw door. Dan is daar ineens de stem van Mehmet, maar nogal ver weg, niet vanuit de boot. Ik kijk achterom en wat? Mehmet hangt aan het ankertouw. Geintje. Echt Mehmet. Moet je die opgetrokken benen zien. En hoe krijg je zo'n fiets in zijn achteruit? Schiet up. Hurry up bedoel ik. Quick, he might fall!

MEHMET

De oever langs de rivier, bezaaid met bolle stenen.

LUCAS

Okay, ze springen van steen naar steen.

MEHMET

Hier is geen water, het is niet nodig, maar het is het spel.

LUCAS

De maan enzo is al genoemd toch? Dus: het is nacht: blauwig licht.

MEHMET

Bij de tent was Mehmet opgestaan, hij wou gaan zwemmen. Kom.

LUCAS

Nu?

MEHMET

Vind je geen goed idee?

LUCAS

Zo vlak voor het slapen gaan?

MEHMET

Ja dan word je fris wakker, dat is lekker.

LUCAS

Ik ben dronken. Ik ga morgen niet fris wakker worden.

MEHMET

Drink dan ook niet.

LUCAS

Hey.

MEHMET

Hey.

LUCAS

Hey.

MEHMET

Je bent wel lolliger, dat klopt. Kom, we gaan. Je handdoek?

LUCAS

En eenmaal bij de rivier loopt Mehmet vanzelf door naar het nudistengedeelte.

MEHMET

Lucas volgt, zoals gezegd: zuchtend.

LUCAS

Gewoon een rechthoekig vierkant, twee meter diep, tien meter lang, betonnen randje eromheen, leuk blauw kleurtje. Een zwembad dus. Waar hebben we die rivieren nog voor nodig?

MEHMET

Ze klauteren nu over een paar grote keien, handen en voetenwerk, onder hen door gutst het water. Gaat het, lukt het?

LUCAS

Ik zie dubbel, ik heb acht poten. Ben ik een spin?

MEHMET

Dan is er ineens een zandstrand.

LUCAS

Mehmet gaat in het midden staan en kijkt glimlachend rond. De ontdekkingsreiziger bij zijn ontdekking. Hij gooit de handdoek op het zand, daarop komt de toilettas terecht. Had je die aldoor al bij je?

MEHMET

Ja. We gaan ons toch wassen?

LUCAS

Mehmet heeft zijn t-shirt uit, rent naar het water en verdwijnt in de spetters en spatten die hij veroorzaakt.

MEHMET

Lucas volgt bedachtzamer, friemelend aan het koordje van zijn zwembroek.

LUCAS

Eenmaal ondergedoken open ik meteen mijn ogen, wacht tot de vaart uit mijn lijf is verdwenen, stuw mezelf dan met twee krachtige slagen voort, aldoor met de ogen open, tastende handen. In het donker is het water nog donkerder. En al dat duister stroomt, stroomt door rivieren, stroomt door delta's, sluizen, stormvloedkeringen, stroomt naar zee. Da's nog een heel eind. Na een paar duiken kom ik overeind. Ik plens handenvol water in mijn gezicht. Aan de oever staat Mehmet. Hij wenkt. Ik moet komen. Ik begin te lopen. Het splasht, splasht. De drank geeft me op m'n duvel en brutaal blijf ik Mehmet aankijken terwijl de afstand afneemt en afneemt. Eenmaal vlak voor Mehmet spuit deze zeep in de kom van zijn hand.

MEHMET

Ik draai Lucas om en smeer de zeep over de rug.

LUCAS

Hij doet het stevig, houdt de bovenarm met één hand vast, houdt me staande. Geen plekje op de rug wordt overgeslagen. Tweemaal prevelt Mehmet mijn naam, zachtjes en langzaam.

MEHMET

Het is of de naam mijn lippen niet willen loslaten. Zuchtjes zijn het eigenlijk.

LUCAS

Dan is het van:

MEHMET

Jij nu?

LUCAS

Mehmet bukt, pakt de flacon. Langzaam draai ik de palm van mijn rechterhand naar boven. Er sproeit zeep in. Ik kan een moment geen kant op. Mehmet heeft zich al omgedraaid. Zo gaat hij omkijken. Hij kijkt om. Ik breng de zeep-hand naar de rug, kantel die hand. De beweging heeft niet voldoende vaart, ik verlies zeep. Meteen schiet de hand naar beneden en vangt de zeep op, vlak boven de rand van de zwembroek, bij het begin van de billen.

MEHMET

Het smakkende geluid van Lucas die de zeep over twee handen verdeelt. Dan zepen beide handen mijn rug in. Spiegelende bewegingen. Vlindervleugels, een biddende adelaar, maar ook een lange staart langs de ruggenwervels. Een veld vol paardebloemen, een boom met vertakkingen tot het bladerdak van de schouders, een wervelwind, dan weer als deeg gekneed.

LUCAS

Mehmet draait zich naar me toe, bukt. Weer die zeep. De voorkant nu. Mijn armen omhoog voor de oksels. Dan mijn buik. Ineens onderbroken door een stilstand, een weigering misschien, een hapering.

MEHMET

Die kan nu ook wel uit.

LUCAS

En Mehmet trekt mijn zwembroek naar beneden. Hij kijkt. Ik stap eruit. Dan staat hij voor me van 'doe maar'. En dat doe ik. Daarna was ik mijn kruis.

MEHMET

Mehmet doet hetzelfde.

LUCAS

Ze kijken zwijgend naar de ander.

MEHMET

Ze spoelen zich zwijgend.

LUCAS

Drogen zich zwijgend.

MEHMET

Er is één snelle zoen als ze aan de terugweg beginnen. Lucas denkt alleen maar:

LUCAS

Dus toch.

MEHMET

Duizend nachten in één.

MEHMET

Ik kwam uit de apotheek, Selin stond aan de andere kant van de weg te wachten bij de auto. In de apotheek had ik haar al zien wachten. Dus ik kwam buiten en toen kwam jij eraan. Ik was uit het veld geslagen als zo'n bal bij hoe-heet-het: honkbal. Zo'n bal die helemaal over zo'n hoog hek gaat. Ik keek nog 's, want jij was het natuurlijk niet, dat wist ik toen ook wel. Waarop ik schrok: Selin! Had die iets gezien? Toen was die jongen dichtbij en die zei: 'Zit je te kijken? Teringlijer!' Die was boos! Hij leek ook helemaal niet meer op jou. Ik deed of ik het niet hoorde maar in de auto vroeg Selin:

LUCAS

Waarom zei die jongen 'teringlijer' tegen jou?

MEHMET

Ik deed maar alsof ik het niet wist.

LUCAS

Het is een geheim. En niet alleen is het Mehmet's geheim, Lucas mag er ook niks over zeggen.

'Tegen niemand niet.' 'Nooit niet?' 'Nee echt niet. Ik maak geen grapjes!' Lucas zegt nog: 'Maar Peter woont in Berlijn, je kent daar niemand, bent er nooit geweest. Wat is dat voor paranoia.' Mehmet lacht het van tafel:

MEHMET

Je weet nooit hoe het zich zal voltrekken.

LUCAS

Gefeliciteerd. Ik wens je een prachtig jaar toe.

MEHMET

Een jaar? Waarom maar een jaar?

LUCAS

Ik wens je honderd mooie jaren toe.

LUCAS

Zou ik gitaar spelen, zou ik hier vriendelijk tokkelen, tollende noten, hups, soms hinkend, altijd harmonieus. Zou ik klarinet spelen, zou ik hier soleren met maar vier noten, de één nog klagelijker dan de andere. Ik zou je onderdompelen in droefheid, maar handwarme droefheid. En bespeelde ik de viool, ik zou als meanderende melodieën je oren binnen-zingen.

MEHMET

And if I was a drummer, I'd kick the hell out of you. Kom. Slapen.

MEHMET

Nee jij bent anders. Door jouw hart stroomt het bloed van een vrouw.

LUCAS

Is dat zo? Waarom denk je dat?

MEHMET

Toen op vakantie, toen ging jij huilen.

LUCAS

Ging ik huilen.

MEHMET

Ja, ik schrok me rot.

LUCAS

Oh? Ja? En waarom huilde ik?

MEHMET

Ik zal wel iets bots gezegd hebben.

LUCAS

Wat?

MEHMET

Geen idee.

LUCAS

Het was bij die boom, bedoel je dat?

MEHMET

Ja.

LUCAS

Dat was ook die muziek. Hairshirt.

MEHMET

Jij kan huilen om muziek?

LUCAS

Jij niet?

MEHMET

En al zou ik, dan ga ik daar toch niet naar luisteren?

LUCAS

Het was bovenaan die doodlopende weg. De wortels als armleuning. Een troon van een boom. De auto met de deuren open voor de muziek. De auto stond scheef op de helling. We sliepen in die auto dus twee zware stenen onder een achterwiel om hem recht te krijgen. Die nacht vreeën we en donderde het achterwiel van de stenen.

MEHMET

De rest van de nacht zakte je tegen me aan.

LUCAS

Ik vond dat niet erg.

MEHMET

Ik ook niet.

LUCAS

Ik vond dat niet prettig net.

MEHMET

Wat?

LUCAS

Dat je zo tegen me uitviel vind ik ongepast.

MEHMET

Ga zitten.

LUCAS

Nee.

MEHMET

Zit.

LUCAS

Waarom?

MEHMET

Gelijke hoogte, graag. Als ik met iemand praat – Kom, zitten.

LUCAS

Jij beveelt mij om op gelijke hoogte te komen? Je hoort hopelijk wel dat ik daar om moet

lachen.

MEHMET

Goed. Ga ik staan.

LUCAS

Laat maar. Het is al duidelijk: Mehmet wil het er niet over hebben.

MEHMET

Vraag het dan ook niet. Als je het antwoord al weet.

LUCAS

Maar nu kan het nog. Nu zijn er nog geen kinderen.

MEHMET

Geloof me, het kan niet.

LUCAS

Waarom niet!

MEHMET

Omdat het zo niet kan, dat ik het me niet eens kan voorstellen.

LUCAS

Maar we zouden met zijn tweeën zijn.

MEHMET

Ik zou ook niemand anders meer hebben.

MEHMET

Wat is er nou? Het is toch goed zo? We zijn nu toch samen. Kom, je bent leuker als je lacht.

LUCAS

Een spiegelglad optimisme dat problemen glashard ontkent.

LUCAS

Selin en zijn zoon Ayas zijn naar Selins ouders in Brussel.

MEHMET

Voor een week.

LUCAS

Mehmet heeft het allemaal geregeld.

MEHMET

Naar Denemarken rijden we. Naar 't Roskilde-festival.

LUCAS

Onderweg blijkt dat jij in de buurt van Roskilde een caravan hebt gehuurd. Moet ik daar om lachen of niet?

MEHMET

We doen samen boodschappen in een supermarkt.

LUCAS

Dat is een nieuwe Mehmet: de Mehmet die boodschappen doet.

MEHMET

Wat is daarmee?

LUCAS

Nee. Niks. Je hebt een wezenlijke bijdrage.

MEHMET

We stouwen de caravan vol.

LUCAS

En Mehmet, gewend aan aanhangers, parkeert op het festivalterrein keurig tussen twee tenten.

MEHMET

Dan het terrein op.

LUCAS

Jij tussen mensen, al die duizenden mensen, die je nooit meer zullen zien.

MEHMET

Het is een vrijplaats.

LUCAS

Het is een festival. Overal is muziek.

MEHMET

Muziek-ziek word je. Zoals je maanziek wordt.

LUCAS

Muziek-ziek, dat klopt, dat kaatst. Je snuift een baseline.

MEHMET

Je drinkt melodielijnen.

LUCAS

Je swingt, wringt het zweet uit je lijf. Even lopen we hand in hand. En, goed en wel op de pillen, ga jij buikdansen. Met jouw buik. Ik ben niet de enige die zijn ogen uitkijkt.

MEHMET

Dagen feest. Met altijd eten, slapen, vrijen in die caravan.

LUCAS

Jij bakt 's ochtends de eieren.

MEHMET

En bij Neil Young sta jij in de menigte voor me. Die deinende zee van hoofden en jij. Ik leg een hand in je zij. Draai jij je om, krijg ik een zoen. Het is tijdens zo'n gitaarsolo. Tot het uiterste getergde snaren. En we zoenen nog 's. Blijven we zoenen. Zakken we zoenend op ons knieën. Doe ik mijn ogen open zie ik enkel benen. Als een korenveld staat iedereen om ons heen te wiegen op de muziek. En wij zitten daar en zoenen. En wij zitten daar en zoenen, in een tijd die nergens een horizon heeft.

LUCAS

Hoe ga ik het volhouden jou te missen.

MEHMET

Wat wil je nou?

LUCAS

Dat je je een keer uitspreekt.

MEHMET

Jouw lichaam brengt gewoon een paar chemische reacties op gang. Wat wil je nog meer? Iets anders is het niet.

LUCAS

Dus dat andere daar hebben we het niet over.

MEHMET

Welk andere?

LUCAS

Alsjeblieft.

MEHMET

Nee daar hebben we het niet over.

LUCAS

Maar dat andere –

MEHMET

Het bestaat niet. Niet tussen ons.

LUCAS

Voor mij wel.

MEHMET

Sterkte.

LUCAS

Dat kan je niet doen.

MEHMET

Omdat?

LUCAS

Je kan dat niet negeren, je kan niet alleen van mij pakken wat je wil.

MEHMET

Ik pak niks. Jij geeft.

LUCAS

Heb je het daar met Selin ook nooit over?

MEHMET

Ik volg je niet.

LUCAS

Dat andere. Zeg je wel 's: ik hou –

MEHMET

Waarom vergelijk jij je met mijn vrouw?

MEHMET

We hebben nergens waar we naartoe kunnen. We gaan van café naar coffeeshop naar café. Lucas wordt er gek van dat hij alleen kan kijken. Hij raakt me onder tafel aan. Hoopt op een toenadering. Ik kijk verstoord op, hij meteen terug in zijn schulp, etcetera. Nee dat gaat lekker. Het gesprek is doorspekt met stilten. De sfeer vertoont zaagtanden, geen mooi golvende sinusgolven. In de laatste bar bedenk ik me iets en zeg ineens: 'Ik weet waar we heen kunnen. Wil je een stukje fietsen?' En zo rijden we door de nacht naar een park. Het park naast de crèche van mijn zoon Ayas. Er is daar een elektra-huisje en daar hou ik Lucas staande. Twee geparkeerde fietsen valt misschien op dus de fietsen gaan mee, door de modder aan de zijkant van het gebouwtje. Net voor ik uit het zicht verdwijnt, kijk ik snel het pad op, en af.

MEHMET

Dit ben ik, iets anders kan ik er niet van maken.

LUCAS

Wij zijn altijd stoned als we vrijen.

MEHMET

Ja.

LUCAS

Heeft dat ermee te maken? Kunnen we niet zonder?

MEHMET

Maak je geen zorgen. Die drive is zo sterk. Nuchter is dat niet ineens weg.

LUCAS

Dit gaat niet de goede kant op.

MEHMET

Ga je moeilijk doen?

LUCAS

Ik wil geen ruzie maken. Ik word gek als je boos op me bent, ik kijk wel uit.

MEHMET

Kolder. Je zit me aldoor al op te naaien.

LUCAS

Waar heb je het over.

MEHMET

Gezanik over thuis.

LUCAS

Ik dacht: ik vertel 's wat.

MEHMET

En als ik over de boot begin –

LUCAS

De boot. Niet weer de boot.

MEHMET

Jij houdt de boot af.

LUCAS

Te leuk. Maar inderdaad, ik wil er niks meer over horen. Het is niet te betalen. Punt.

MEHMET

Wil je ermee stoppen?

LUCAS

Met de boot – Wat –

MEHMET

Met ons.

LUCAS

Waar komt dat ineens vandaan?

MEHMET

Gespeelde onschuld.

LUCAS

Overgevoelige achterdocht.

MEHMET

Een ontoereikende interpretatie.

LUCAS

Het is anders proefondervindelijk ondervonden. Jij doet de hele avond zo leuk dat je vanzelf gaat denken dat er iets mis is. Wil jij het. Stoppen?

MEHMET

Het spijt me, maar ik moet er vaak aan denken.

LUCAS

Krijg nou – Weet je waar ik zin in heb?

MEHMET

Nee?

LUCAS

Jou op je bek klappen!

MEHMET

Nee daar wordt ik bang van.

LUCAS

Toch, even spanden al die karate-spiertjes zich. Maar dat zit je dus dwars. Hoe lang al? De vorige keer ook, heb ik dat goed? Ik wil dat niet.

MEHMET

Wat moet ik dan.

LUCAS

We gaan niet zo'n relatie hebben waarin we het aldoor over de relatie hebben. Kiezen moet je.

MEHMET

Ik moet helemaal niks.

LUCAS

Dacht je dat?

MEHMET

Dat weet ik.

LUCAS

En het geheim dat je moet bewaren?

MEHMET

Ik kan er altijd mee stoppen.

LUCAS

Je zal het altijd bij je dragen.

MEHMET

Daar weet jij niks van.

LUCAS

Met jou praten is een ramp.

MEHMET

Hoezo?

LUCAS

Je slaat instinctief op de vlucht.

LUCAS

'Dit ben ik, iets anders kan ik er niet van maken.' Die zin wordt keer op keer gehoord. Die zin dringt op de voorgrond. Het is Mehmet die het zei. Hij had zich afgewend, zette theewater op, maar voor deze zin draaide hij bruusk het bovenlijf, keek Lucas boos, beschuldigend aan en sprak de woorden.

MEHMET

Het is Lucas die ze niet kan vergeten. De verwrongen houding van Mehmet's bovenlijf is altijd dichtbij. Met steeds verschuivende nuances hoort hij het. En elke keer galmt de zin na in de onmacht die ze zelf oproept. 'Dit ben ik, iets anders kan ik er niet van maken.'

LUCAS

Het is wat het Leven met een leven doet.

MEHMET

Lucas heeft meer met Mehmet te doen dan met zichzelf.

LUCAS

Ik snap niet dat we met elkaar kunnen vrijen. Ik snap niet waarom dat klikt. Waarom we dat het beste kunnen. We passen niet bij elkaar. Houden we van dezelfde muziek? We moeten elkaars muziek leren kennen. Lezen we dezelfde boeken? Jij leest niet, nou: amper. Dezelfde interesses? Jij werkt alleen maar. We zouden elkaar niet meer kennen als we niet zo konden vrijen. Jij wil mij. Dat laat je merken. Je pakt het glijmiddel, doet dat tussen je billen. Het is heerlijk om gewild te worden. Vooral omdat ik jou wil. Je hebt zelden strelende handen, jouw handen pakken vast. Het zijn handen die schoppen beethouden, bomen planten. Je hele

houding is er één van: aanpakken. Fiets ik voor je, springt het stoplicht op oranje, roep jij hard: 'Kom door!', en fietst me al bijna voorbij. En dat alles met een opgewektheid. Voor jou is de wereld vol uitdagingen en de bijbehorende sensaties. Jij doet de hele dag. Ik denk het grootste deel van de dag na. Dat is wat ik doe. Drijfveren bijvoorbeeld, denk ik over na. Jouw drijfveren zijn geen onderwerp van gesprek. Je plaatst er hooguit een opmerking over. 'We vrijen heerlijk,' zeg je dan. En omdat we geregeld kunnen afspreken om dat te doen, zie jij geen probleem. Je gaat wel vreemd. Niemand die dat zo oprecht kan zeggen. Je zegt: 'Selin zou ons nooit begrijpen.' Ik snap ons ook niet. Ik snap mezelf niet. Ik kan constateren dat ik voor het vrijen ga. Dat ik Hans voorlieg en buiten die relatie, tegelijk in een ander huwelijk zit te neuken, en de moreel verwerpelijke houding die daaruit spreekt; het bestaat niet wanneer we samen zijn, wanneer elke beweging een aanzet tot seks is. De laatste keer, 's ochtends, toen je met een tandenborstel in je hand stond, zei je: 'Hé, schuimtandpasta,' en draaide de dop van de inderdaad erg schuimige Prodent-pasta. De opgewektheid waarmee je dat zei.

LUCAS

Mehmet is blij. Hij heeft iets slims bedacht en gaat tweeduizend bomen planten op een golfterrein. Maakt er stages voor de landbouwschool van.

MEHMET

Kom we gaan iets leuks doen. Poolen.

LUCAS

Poolen.

MEHMET

Ja poolen. Met een keu. Aan één van de vier tafels boven.

LUCAS

Want?

MEHMET

Daar is het rustiger.

LUCAS

Een paar landgenoten van jou.

MEHMET

Het zijn Marokkanen.

LUCAS

Je vindt dat niet leuk hè?

MEHMET

Nee. Maar ik ben juist leuk als ik het niet leuk vindt, toch?

LUCAS

Kijk 's boos.

MEHMET

Jouw beurt.

LUCAS

Mehmet kan poolen. Hij doet het vaker.

MEHMET

Deed. De laatste jaren haast niet.

LUCAS

Voor mij is het onbekend terrein. Zowel de omgeving als het spel. Ik ken het alleen uit films. Zo zijn we wel ineens personages, hoofdpersonen zelfs. En dan het moment dat de keu tegen de bal tikt, waarop de bal in een smetteloze lijn voortrolt, ketst, en tegelijk zowel snelheid terugneemt als van richting verandert. Alles aldoor voor het eerst. En ik ben met jou dus ben ik overmoedig. Al snel overleg ik niet meer over welke bal onder welke hoek. Je moet in lijnen denken. Rechte lijnen. Ik kijk, calculeer, wacht een moment tot mijn brein dat op een rijtje heeft, en dan laat ik dat brein de stoot uitdelen. Kortom, ik ben stoned.

MEHMET

Je bent in vorm.

LUCAS

Mehmet staat steeds langer langs de kant. Het is toch wel zo dat het minder leuk is als hij verliest. En Ayas, hoe is het daarmee?

MEHMET

Ayas – Fuck, dat kan ik normaal toch wel... Ayas. Ik weet het niet met dat manneke. Hij is soms ontroostbaar. Ik weet niet wat die ziekte met hem heeft gedaan.

LUCAS

Nog steeds, na al die jaren.

MEHMET

Op school heeft hij in een toilet alle kranen opengezet. Waterballet. Nou dan begint het hulpverlening-circus.

LUCAS

Wat zegt Ayas zelf?

MEHMET

Die zegt gewoon niks. Eerst was het nog pesten, dat hij gepest werd. Nu: niks.

LUCAS

Moeilijk.

MEHMET

Dit is echt vreselijk. Nou leg 'm er maar in.

LUCAS

Graag.

MEHMET

Ayas is gewoon zo'n lief mannetje, dat gaat nooit goed.

LUCAS

Doe je wel 's wat met hem samen? Je ziet er prof uit met dat – Wat is 't?

MEHMET

Dit? Een krijtje.

LUCAS

Hij begint te grijnzen.

MEHMET

Met het krijtje ga je over de pomerans van de keu.

LUCAS

De wat?

MEHMET

Pomerans. Het topje van de keu.

LUCAS

Dat maakt het stroef? Moet ik dat ook doen? En ik tik beheerst de bal aan.

MEHMET

Dank je. Die leg je lekker beroerd neer.

LUCAS

Ging goed hè? Mehmet zet een bil op de rand van de tafel, buigt voorover. Even is dat geweldige lijf helemaal seks. Voor ik het doorheb, check ik of iemand me heeft zien kijken.

MEHMET

Het vrijen is overweldigend. Nog elke keer. We zien elkaar te weinig om in een routine te vervallen. Er is ook geen vaste plek. Soms een hotel. Daarom is het elke keer anders, een ontdekking. We vrijen beter dan dat we praten. Kunnen we naar bed, zijn we opgelucht. Soms gaan we al om halftien. En de volgende ochtend, met de slaap nog in de ogen, vrijen we weer.

MEHMET

Maar jij bent niet mijn minnaar.

LUCAS

Wat dan wel?

MEHMET

Bijman?

LUCAS

Hij noemt dat 'bijman'. Heeft hij opgezocht zelfs. Hij dacht:

MEHMET

Als je een bijvrouw hebt, zou er dan ook een bijman bestaan?

LUCAS

En het bestond. Dus ik ben voor erbij, begrijp ik het goed? Een tweede plaats?

MEHMET

Jij brengt een rangorde aan. Dat is hier onzin. Rangordes hebben betrekking op dingen uit eenzelfde categorie.

LUCAS

Kijk aan.

MEHMET

Een bijman is een andere categorie dan een vrouw. Je hebt bij de Olympische Spelen ook niet op de eerste plaats iemand die het beste kan hardlopen, en op de tweede plaats iemand die ietsje minder mooi kan schoonzwemmen.

LUCAS

Toen ze elkaar zes jaar kenden zei Mehmet: 'Bij jou kan het stil zijn. Bij jou kan ik stil zijn. Dat is een groot goed.' Dus als ze weer 's tien minuten zwijgend tegenover elkaar zitten, stelt Lucas zichzelf gerust met de herinnering aan die woorden.

MEHMET

Ik moet blijven opletten. We vrijen een keer in de garage. De vloer is vies. Ik pak een groot stuk karton, een opengescheurde doos. Er staan waarschuwingen op. Zwarte silhouetten. Kruizen. Tijdens het vrijen zit ik een poos op mijn onderbenen. De wreef van mijn voeten wrijft over het karton. Het wordt warm. Het raakt ontveld. Meer dan een week, want het geneest traag, kan ik thuis niet op blote voeten lopen. Twee van die rode wonden daar, als bij Jezus.

LUCAS

Stigmata.

MEHMET

Stigmata.

MEHMET

Waarom reageer je niet, kan je me dat vertellen. Denk je niet dat het een beetje begint op te vallen als ik hier aldoor rondhang? Een berichtje, hoelang duurt dat nou. Ik sta hier te blauwbekken, de vloei waait weg voor ik een joint heb gerold. Wat? Wat zeg je?

LUCAS

Ik dacht als ik nu ga teksten –

MEHMET

Teksten ja, dat zeg ik.

LUCAS

Drie keer op een A drukken voor een C. Voor ik het heb uitgelegd, dat duurt alleen maar langer. Naar jou toe, dat was heus de enige gedachte.

MEHMET

Maar waarom zeg je niet dat je weg moet. Je kan dat toch zeggen: 'Zeg luister ik heb een afspraak.'

LUCAS

Ben je –

MEHMET

Je moet echt meer voor jezelf opkomen Lucas, dit gaat zo niet.

LUCAS

Nee die komt lekker binnen. Ga ik voor mezelf opkomen, kan jij als eerste naar me fluiten, als je dat maar weet.

MEHMET

Ga je nu chanteren? Hè. Want dan kan je meteen oprotten. Ik haat het als je de Minnaar gaat uithangen.

LUCAS

En ben ik dat niet?

MEHMET

Met die toon heeft het er wel veel van weg ja.

LUCAS

Slachtoffer.

MEHMET

Ja. Jij!

LUCAS

Dat zeg ik toch. Is het nodig dat je alles schreeuwt?

MEHMET

Nog vijf minuten later en ik was weggeweest, Lucas. Dat was beter geweest. Feitelijk ben je te vroeg gekomen. Ik heb geen zin in die kapsones van je.

LUCAS

O ja, nu ben ik weer de hysterische nicht. Pas maar op dat ik me niet teveel ga inleven. Je zou nog gek staan te kijken. Leugenaartje.

MEHMET

Dreig jij nu?

LUCAS

Dreig ik?

MEHMET

Dacht het wel!

LUCAS

Jij bent degeen met de opgeheven arm.

MEHMET

Jij zegt 'leugenaar'. Wou jij iets onthullen?

LUCAS

Onthullen? Een klein foutje is al genoeg. Als de boel eenmaal aan het rollen slaat, kun je wachten op de lawine.

MEHMET

Wat laag.

LUCAS

Dit is toch hoe jij het wilt?

MEHMET

Probeer het nog 's.

LUCAS

Zullen we niet eerst 's naar binnen gaan?

MEHMET

Gaan we nog naar binnen?

LUCAS

Als je even opzij stapt.

MEHMET

Je denkt toch niet dat ik hier zomaar overheen stap.

LUCAS

En waar Mehmet, heb je precies een bezwaar tegen. Want volgens mij heb jij alleen last van achterdocht. Een achterdocht die doorlopend wordt geprikkeld door, wat jij noemt: een klein leugentje om bestwil. Maar die achterdocht raakt geïrriteerd, wordt overgevoelig, ontsteekt en begint te branden, zelfs als je probeert er even niet aan te denken. Heb je daar nu ineens zo'n moeite mee?

MEHMET

Weet je wat? Ik praat gewoon even niet met jou.

LUCAS

Je kan het niet uitstaan dat je van me houdt. Dat is alles. Daar kan je niet mee overweg. Dat veroorzaakt spanning. Niet alleen spanning: hoogspanning. Kortsluiting zelfs. Je hele zelfbeeld begint te vonken en te knetteren. Ik snap dat het moeilijk is jezelf daarin te herkennen. Maar ook al zeg je het nooit: je houdt van me.

MEHMET

Is dat een bevel?

LUCAS

Ha-ha Mehmet houdt van me, Mehmet houdt van –

MEHMET

Hou op. Geef mij die tas en ga naar binnen.

LUCAS

Ik heb je net gezien. Ben op weg naar huis en ineens: woest! Bloedlink ben ik. Zo woest dat ik niet eens meer naar huis kàn. Dit ga je me niet flikken, mannetje. Dat heb ik niet nodig. Van jou helemaal niet. Donder maar op. Nee wacht. Ik wil nog één ding weten: hoe kan je? Dat je het kan, dat vind ik – Wat vind ik dat? Dat vind ik beangstigend. Wat een klote-avond. Wat een kut-restaurant, wat een shit-maaltijd. En de hele tijd maar doen of er geen vuiltje, geen fijnstofje aan de lucht is. Dat ik een lijf heb, dat ik besta uit huid, dat er een verlangen brandt, dat het zich een weg brandt door mijn ingewanden, je negeert het. Met je vier werknemers en de drie bedrijfsbusjes. Rot toch op. Ik ben geen klankkast waarin jouw ego mag nagalmen. Daarom zijn wij geen vrienden. Ja, ik wil weten hoe het met je gaat. Laat jij me die foto's zien. Wat is dat voor kul. En vraag ik: 'Zullen we ergens heengaan.' Doe jij of je het niet begrijpt. Noem ik het bij z'n naam, zeg jij gortdroog: 'Nee'. 'Oh, en hoezo dat ineens?' 'Natte dromen drogen op.'

MEHMET

Je overweegt om hem te zeggen dat je het voor gezien houdt. Dat doe je het niet. Maar contact opnemen? Mooi niet. En denk je dat Mehmet van zich laat horen?

LUCAS

Hoe kom je d'r bij.

MEHMET

De langzame dood. Pijnlijk.

LUCAS

We zien elkaar niet.

MEHMET

Jaren niet.

LUCAS

Eerst is het nog maanden.

MEHMET

Maanden. Ja.

LUCAS

Dat je je af en toe realiseert dat we elkaar al maanden niet –

MEHMET

Niet hebben gezien. Lange maanden.

LUCAS

Totdat dat je ineens denkt: 'Is dat al drie jaar geleden?'

MEHMET

Nee jij bent onvergetelijk.

LUCAS

Ja? Jij bent iets uit het verleden. Geweest. Het einde was raar. Een gevecht dat niet uitgevochten werd. Raar, dat geef ik meteen toe. Maar er was blijkbaar geen ander einde mogelijk. Ja weet ik veel.

MEHMET

Er zijn momenten dat het logisch is dat ik aan je denk. Dat gaat. Dat is voorspelbaar, controleerbaar. Ik ga naar de garage en weet dat ik daar tegenkom dat we daar vreeën. Het zijn de herinneringen die me overvallen. Die er ineens zijn, klaar, helder. In smaak, kleur, warmte. Gewelddadig. Die rare momenten waarop je om me moest lachen. Dat ik ineens die lach, niet eens zie, ik voel 'm. Ik kan er geen kant mee op. Er gaat iets alleen maar schreeuwen, krijsen. Als een klein kind. Brullen. Geen zinnig woord uit te krijgen. En sterft het ooit weg? Ondertussen wordt het werk nog veeleisender. Het is veel. Thuis de drukte van drie kinderlevens en een baby. Selin die het maar net aan kan volhouden. Het slapen gaat slechter. Het slapen gaat niet. Na een auto-ongeluk ben ik maanden uit de running. Ik denk na. Ik neem een besluit.

LUCAS

Je mailt me.

MEHMET

Het begin van de gelukkige jaren.

LUCAS

Het is het vakantiehuisje van Bert en Linda. Hans en ik komen er wel. Het is klein maar staat op een flink stuk grond, een soort park. Oude bomen. Vind je mooi toch? We zouden daar kunnen afspreken. Krijg jij dat voor elkaar.

MEHMET

Je wil daar blijven slapen?

LUCAS

Ja. Ik wil de tijd hebben.

MEHMET

Een bed lijkt me al heerlijk.

LUCAS

Er is een slaapbank in de huiskamer. We kunnen doen dat jij daar slaapt.

MEHMET

Ik moet eerst thuis kijken.

LUCAS

Selin.

MEHMET

Ja. Die is dan wel alleen met de kinderen. Misschien... Zou op een dinsdag kunnen? Dan is er geen basketbal, geen gitaarles, ballet.

LUCAS

Ballet?

MEHMET

Geintje. Kijken of je oplet.

LUCAS

Je rijmt.

MEHMET

Jij slijmt.

LUCAS

De eerste keer in het vakantiehuis. Ik laat het zien. Mehmet heeft beleefde interesse maar staat alras weer buiten. Onder de rode beuk staat hij, hoofd in zijn nek. Wat hij ziet weet je niet. Ja takken. 's Avonds. Ik kan niet naar hem kijken zonder dat de blijdschap eerst oplicht en daarna nog lang nagloeit.

MEHMET

Dat is toch een wondertje dat wij hebben mogen meemaken: de walkman.

LUCAS

Zie die man praatjes hebben, zie hoezeer die in zijn sas is.

MEHMET

Dat je over straat liep op de beat van de beste muziek.

LUCAS

Hoe die sas alles swing geeft. Hoe ondeugend hij doet, maar schaamteloos.

MEHMET

Hoe heerlijk was het, dat alle voorbijgangers buitenstaanders werden.

LUCAS

Schaamteloos, want hij is zeker van zijn charme die, inderdaad, verleidelijk is.

MEHMET

Want zij hoorden het niet: de bass, de bekkens, de beat, the heat, the moves and grooves.

LUCAS

Zijn haar is dunner, en in het licht van de badkamerspiegel zie je dat het bovenop al kaler wordt. Maar dat staat de jongensachtigheid niet in de weg. Want eigenlijk zijn we dat: twee jongens. Niet twee mannen. Mannen hebben verantwoordelijkheden.

LUCAS

Ik ben de weg kwijt in de lege flessen op tafel en til ze één voor één op, op zoek naar de fles waar nog wat in zit.

MEHMET

Waarom neem je geen thee.

LUCAS

Die avond op de Ruisdaalkade, weet je dat nog?

MEHMET

Ik hou niet van herinneringen ophalen. Lucas weet dat. Volgens mij denkt hij dat ik ze daarom ook niet heb. Dus met iets bestraffends in mijn stem zeg ik: Natuurlijk weet ik dat nog. Daar begon het.

LUCAS

Begon het daar? We hebben alleen maar naast elkaar geslapen. Dat hadden we zelfs al eerder gedaan, op jouw kamer op de –

MEHMET

Kemperstraat.

LUCAS

De J. M. ja.

MEHMET

Het was al die Korenwijn.

LUCAS

Ja jij dronk. Korenwijn.

MEHMET

Door die stenen kruik zag je niet hoeveel je al op had. Ik heb amper een oog dicht gedaan. We lagen te gloeien.

LUCAS

Dat rare achterkamertje. Het matras op de grond. Dat raam kan ik nog zo voor je uittekenen, zo van onderaf gezien.

MEHMET

We hadden besloten samen op vakantie te gaan.

LUCAS

Ja dat je met mij op vakantie wou. Hoe heerlijk was dat.

MEHMET

Toen jij het voorstelde wist ik meteen dat daar de kans lag om samen te vrijen.

LUCAS

Jij altijd met je samen-vrijen. Vrijen doe je altijd samen, dat hoef je er niet bij te zeggen.

MEHMET

We hebben niet alleen maar gelegen die nacht.

LUCAS

Nee we hebben niet alleen maar gelegen. We lagen naast elkaar.

MEHMET

Je raakte me aan.

LUCAS

Ja en jij reageerde niet.

MEHMET

Ik genoot.

LUCAS

Nou – Graag gedaan. Ik streekte trouwens alleen maar. Het kon nog voor vriendschappelijk doorgaan.

MEHMET

Vriendschappelijk. Supergeil zul je bedoelen.

MEHMET

Het is zover. Het gebeurt. Lucas weet het. Hij zet de muziek harder. Mehmet was pissen, Mehmet komt van buiten. Het regent blijkbaar. Hij heeft de schouders opgetrokken, hoofd voorovergebogen. Lucas komt overeind bij de ghettoblaster. Mehmet schudt de regen uit zijn haren. Hij lacht. Ook hij herkent het. Het begint met heupwiegen maar al gauw leggen de hoofden zich op de schouders en blijven daar, deinend. Mehmet heeft de wollen kraag van Lucas' trui vlakbij zijn mond. Ondertussen gaat het gewicht van het ene been in het andere, schommelend, buik tegen buik. Mooi. Wat is het?

LUCAS

Je wilt nu niet praten.

MEHMET

Nee?

LUCAS

Nee.

LUCAS

Mehmet's telefoon gaat. Hij laat 'm overgaan tot het weer stil is. Dan staat hij op, kijkt. Hij zucht. De hand met mobi valt langs zijn lijf.

MEHMET

Onbekend nummer.

LUCAS

Is dat zo erg.

MEHMET

Werd laatst gebeld door de politie, was ook een –

LUCAS

Politie? Rustig maar. Waarvoor belde ze? Ayas?

MEHMET

Emine. Emine heeft ontdekt dat je kan spijbelen. Winkeldiefstal.

LUCAS

En?

MEHMET

En? Niet veel. Vooral effe serieus indruk maken.

LUCAS

De mobi gaat weer over.

MEHMET

Mehmet Demir.

LUCAS

Hij staat stil.

MEHMET

Is dit slecht nieuws?

LUCAS

Zijn gezicht bevriest. Hij antwoord kortaf 'ja.' Drie keer. Hij incasseert.

MEHMET

Ja en ik gebaar: pen-papier.

LUCAS

De naam van een ziekenhuis valt.

MEHMET

Schiet nou op.

LUCAS

'Buiten levensgevaar' wordt herhaald, 'bovenlijf' ook. Het eindigt met:

MEHMET

Ik kom er direct aan. Nee er is iemand bij me.

LUCAS

Staccato pauze.

MEHMET

Nee ik ga niet rijden. Dank u. Tot zo.

LUCAS

Hij valt stil. Dan zoeken zijn ogen de mijne.

MEHMET

Je moet mee.

LUCAS

Natuurlijk. Maar wat –

MEHMET

Ayas ligt in het ziekenhuis. Een steekwond. Buiten levensgevaar.

LUCAS

Maar wat wel?

MEHMET

Het is een steekwond. Dan weet je niks tot je weet hoe diep die is. Ik hoor het mezelf zeggen maar, maar Lucas?

LUCAS

Dit kan niet.

MEHMET

We moeten meteen weg.

LUCAS

Selin?

MEHMET

Nee. Niet nu. Ik weet nog niks. Zinloos.

LUCAS

We graaien spullen bij elkaar. Ik mag natuurlijk toch niet rijden.

MEHMET

De TomTom ligt in het kastje. Nee aan de onderkant, daar drukken, toe nou. Gelukkig zit Selin met de kids in Brussel. Die bevriest helemaal in zulke situaties. Heb je het papier met het – Emine was 's op haar hoofd gevallen en Selin blijft staan. Nee eerst aanzetten natuurlijk. Hoe krijgt die Ayas het voor elkaar. Ging toch gewoon slapen bij Peter. Wat doet zo'n joch op straat zo laat. Die Petra, die moeder, die –

LUCAS

Gebeurde 't op straat.

MEHMET

Zoiets. Staat dat adres erin?

LUCAS

De kamer staat vol apparaten, er is niks menselijks in die kamer, alleen het lichaam van dat vijftienjarige gastje. En al die onmenselijke machines, machines met displays, piepjes, zuchtjes, zoemende machines, die zijn allemaal bezig voor dat jochie. Hij heeft de ogen dicht. Hij weet niks, maar door slangen, buisjes en draden communiceert dat lichaam met die machines en dan weten die machines wat ze moeten doen. Mehmet praat op de gang met de doctor.

MEHMET

Het zit van achter. De lever is geraakt. Lever is lastig hechten zegen ze. Maar niks blijvends als het goed is. Ik heb Selin gebeld. Haar broer komt haar brengen. En morgen, als hij bij is, krijg je het politie-circus. Hoe het is gebeurd is nog steeds onduidelijk. Peter is vrij onaanspreekbaar schijnt.

LUCAS

In de parkeergarage. Ik moet nog een tas uit zijn auto pakken. We snijden iets af, lopen tussen de auto's door, ik voorop. Hij trekt aan mijn jas, houdt me staande achter zo'n dikke betonnen zuil. Hij doet iets met zijn armen wat ik versta en hij verwelkomt de omhelzing. Nu hij me niet aan hoeft te kijken kan hij zeggen:

MEHMET

Dank je lieve man. Ik weet dat ik niet te harden was.

LUCAS

Hij blijft me maar vasthouden. Wanneer hij me eindelijk iets loslaat zegt hij:

MEHMET

Genoeg daarover.

MEHMET

In het begin zei Mehmet: 'Het heeft toch geen toekomst, dus kunnen we er beter nu van genieten.' Na zes jaar werd het belachelijk dat te zeggen en nog weer later verontschuldigt Mehmet zich voor die opmerkingen. Hij heeft zich dat kennelijk bedacht. En hij heeft zich voorgenomen erover te beginnen. Lucas kijkt zijn ogen uit als het gestuntel zich voltrekt. Mehmet en excuses. Het is een heel gedoe. Maar Mehmet wil duidelijk gezegd hebben dat hij fout zat, dat Lucas hun-hun-hun-hun aantrekkingskracht beter op z'n waarde had ingeschat.

LUCAS

Ik sta op. Ik loop naar buiten. Effe pissen.

MEHMET

Zegt hij nog net op tijd.

LUCAS

De opluchting van het plassen resoneert met de opluchting over het verloop van de avond.

MEHMET

Hij staat buiten te pissen. Er is de grote rode beuk. Hij staat aan de rand van die beuk, vlakbij de border.

LUCAS

Het gaat goed hè? Ja het gaat goed.

MEHMET

Hij kijkt een moment op. De omgeving komt binnen. Hij kijkt opzij en moet haast wel zien hoe binnen het kaarslicht schittert. Dan huft hij een moment zijn hakken los van de grond, holt de rug, gaat iets naar achter met z'n kont, en in die beweging verdwijnt waarschijnlijk de lul in zijn onderbroek.

LUCAS

Is het een eiland? Avonden als deze staan zo los van de rest van ons leven. Dat leven bestaat wel, maar is er niet. We praten erover, het krijgt woorden, maar dat leven leven we op deze avonden niet. Deze avonden zijn we dat andere bestaan. Een nacht, een ochtend. Alles tussen de hallo-kus en een afscheidsoen. Het is een wereld van een andere orde. Het dagelijks leven zit vast aan een werkelijkheid die dromen stukslaat. Zijn we samen dan is dat een droom die bestaat. En als hij dan 'fuck dat was weer heerlijk,' heeft gezegd, dan kijkt hij me nog een keer aan om te zien of ik dat wel tot me door laat dringen.

MEHMET

Lucas blijft altijd het langst in het vakantiehuis. Hij ruimt snel op. Hij laat het netjes achter. Dan zet hij nog een keer koffie en denkt aan wat er voorgevallen is. Vaak is hij zo geil dat hij zich nog een keer aftrekt voor hij naar zijn werk verdwijnt.

LUCAS

Mehmet moest lachen toen ik hem dat vertelde. Ik dacht dat hij me uitlachte. Hij verklaarde plechtig dat hij zich juist geveleid voelde.

MEHMET

Er wordt minder gelogen. Ze verzwijgen hun samenzijn niet. In de desbetreffende agenda's is de naam van de ander te vinden. Vriend, vrouw en kinderen weten waar ze zijn. En wat ze doen? Hun beider reputatie met blowen is afdoende. Men is allang blij dat er daarna niet meer gereden wordt. Twee mannen die zich graag gezamenlijk uit hun dak roken, dat is de camouflage, dat zijn de schutkleuren waardoor ze niet opvallen temidden van wat fatsoenlijk en te beredeneren is.

MEHMET

Ik droomde –

LUCAS

Zegt Mehmet, en hij twijfelt.

MEHMET

Ik droomde –

LUCAS

Zegt Mehmet en dit keer gaat hij verder:

MEHMET

We zaten in bed, jij en ik. Ik weet niet waar, maar het was 's avonds, voor het slapen gaan, jij en ik, kussens in de rug. En toen kwam Ayas binnen. Ayas toen hij vijf was. Hij liep slaapdronken op het bed af, klom op het voeteneind, rolde zich op en sliep verder. Dat kleine manneke. En ik was zo gelukkig.

LUCAS

Hoe is het met hem? Vierde klas nu?

MEHMET

Ja en ineens groot, aan het groeien. En eindelijk een rapport met voldoende. Het is bijna een andere jongen. Gokken gaat ook goed.

LUCAS

Gokken gaat goed?

MEHMET

Doet hij niet meer. Zijn schulden hebben we ongeveer gedeeld. Hij moet maandelijks afbetalen. Doet hij keurig. Heeft nog zo'n duizend te gaan. Da's ontmoedigend veel voor zo'n jong.

LUCAS

Hij heeft het anders wel uitgegeven.

MEHMET

Waarom altijd zo streng voor Ayas. Selin ook al.

LUCAS

Hoezo gaat het ineens zo goed?

MEHMET

Hij heeft een vriendin.

LUCAS

Hoor je hoe hij dat zegt? Hij zegt dat alsof daarmee alles is opgelost. Hij begroette de moeilijkheden altijd met een optimistische grijns. Hij kleineerde de problemen graag. En nu vindt hij dat hij gelijk heeft gekregen. Het gaat goed. Een vriendin.

MEHMET

Denk jij dat ik altijd zo ben? Wat een vergissing. Ik ben nergens zoals hier met jou. Deze Mehmet is nergens zonder jou.

MEHMET

En dat zeg je nu pas?

LUCAS

Wat maakt het uit?

MEHMET

Ik heb je net –

LUCAS

Ja en.

MEHMET

Ziektes. Selin ziet me aankomen.

LUCAS

Alsof jij nog met Selin vrijt.

MEHMET

Zeikerd.

LUCAS

Maak je niet druk. Het was allemaal veilig.

MEHMET

Wie was het.

LUCAS

Ken je niet.

MEHMET

Waar vandaan.

LUCAS

Ik zag hem.

MEHMET

Wat hebben jullie gedaan.

LUCAS

Zeg.

MEHMET

Nou?

LUCAS

Ga ik jou dat vertellen? Dacht het niet.

MEHMET

Gaat dit vaker gebeuren.

LUCAS

Weet ik toch niet.

MEHMET

Jij doet het toch?

LUCAS

Eén keer.

MEHMET

Was het beter dan –

LUCAS

Dan? Jij bent jaloers?

MEHMET

Lach niet.

MEHMET

Het is de slaapbank in het vakantiehuis. Die is uitgeklaapt en zo geschoven dat die tegenover de openslaande deuren naar de tuin staat. Hoofdeinde tegen de schrootjes van een barretje. Eén deur staat op een kier. De gordijnen, ook op een kier, bollen af en toe op van de wind. Een ochtendwind. Buiten heeft de lucht nog zo weinig licht dat ze diep blauw kleurt. De bomen staan als zwarte silhouetten geduldig te wachten. Er heerst rust. Schemer. De atmosfeer wordt nog niet bezwangerd met al die gedachten die mensen gedurende een dag denken. De deinende ademhaling is nog niet gejaagd van vlug ergens naar toe moeten. In het vakantiehuis is het vrijwel donker. Alleen het lampje van de afzuigkap is de avond ervoor vergeten. Het schijnt een vaal licht vanachter een vettig, vergeeld glasplaatje. Op de slaapbank, bijna onmerkbaar, liggen twee lichamen. Onder een streepjes-dekbed. De vorm van de bulten verradt hun houding. Nu beweegt er iets onder het dekbed. Lucas verlegt zijn hand.

LUCAS

Het lichaam. Het lichaam heeft een huid. Er gaat een stilte vanuit. Het lichaam slaapt. De borstkas deint op een lome ademhaling. Het lichaam wordt gevormd door de organen, spieren en botten. Het is de huid die dat alles verhult, beter: omhult, want dat klinkt naar omarmen. Als ik wil zou ik het kunnen aanraken. Ik kan het benoemen: schouderbladen, ribben, heupen. Zijn billen. Dat ik met die billen mag vrijen, ik weet niet waar ik dat aan heb verdiend. Ik leg een hand op zijn bil. Ik kan dat doen want hij ligt naast me. Ik raak hem aan zoals je in je arm knijpt: om je ervan te vergewissen dat het echt is. Het is echt. De hand ligt daar. Ik word mijn hand. Ik word de zachte bolling van de muis op die hand. Zo lig ik op zijn heupbeen. De vier vingers voelen de massa van zijn bilspier. Ben ik die vingers ook. Tot in de kootjes worden we warm van de slapende warmte. Met grote tussenposen streelt de duim. De duim wil hem niet

wakker maken. We willen dit laten voortduren. Alleen dit lichaam en wij een hand. Langzaam beweegt de hand naar lager op de bil, tot heel de hand gevuld is met die bil. Tot heel de hand bemint. De ademhaling is nog steeds deinend. Het is nog steeds zo vroeg dat het ontwaken af en toe achterover zakt, terugzakt in slapen. Hoeveel tijd verstrijkt er. Hoeveel tijd is er verstreken. En die lichamen liggen daar maar, hun warmte vastgehouden door dons, dons bijeengehouden door een katoenen streepjes-overtrek. Alles van de wereld, van een bestaan in die wereld, is zo ver weg. De hand streelt tot die in zijn zij ligt. We voelen nu het op en neer gaan van de buik. We worden gewiegd. We bedwingen ons niet langer en glijden naar omlaag tot we enkel buik vasthebben. En dan weer terug. We rekken ons iets uit. Daarna het weldadige gevoel van spieren die zich ontspannen en gaan liggen. Er komt altijd een moment dat hij wakker is als we 's ochtends zo liggen en ik niet van hem af kan blijven. Dat wakker worden gebeurt meestal onmerkbaar. Dan is er ineens dat koppie dat naar me omdraait en me met open ogen aankijkt.

MEHMET

Mehmet draagt boxershorts. Hij is een groot voorstander van de boxersshort. Een betere oplossing voor klamme ballen is er niet. Mehmet verkondigt het als een geloof. Op een ochtend staat Lucas over de slaapbank gebogen.

LUCAS

Waar is mijn onderbroek?

MEHMET

Tussen de lakens?

LUCAS

Toen had ik 'm al uit. Mehmet?

MEHMET

Ja het is jouw onderbroek.

LUCAS

Ik heb geen andere bij me.

MEHMET

Is het dit?

LUCAS

Ja dat is – Wat is daarmee gebeurd.

MEHMET

Ik heb me ermee afgeveegd.

LUCAS

Lucas pakt de onderbroek aan en gaat op de rand van het bed zitten.

MEHMET

Ik heb nog – Wil je die?

LUCAS

Een boxersshort.

MEHMET

Let maar op, het zal je bevallen, het is zo'n luchtig –

LUCAS

Gevoel. Ja ik weet het. Dus die dag loop ik met zwabberende ballen. Ik vind het niks. Ben me nog bewuster van mijn lul. Maar als de boxershorts weer gewassen in de kast ligt, is er een dag dat ik hem toch aantrek. Kort daarop koop ik acht boxershorts en heb zo elke ochtend een moment waarop ik me onzichtbaar verbonden weet.

MEHMET

En mensen die dan zeggen: 'Dat zou ik nooit doen. Hoe kan je. Dat is toch vreselijk, zo liegen.' Die mensen lach ik uit. Die mensen zijn alleen maar goed, die mensen zijn maar half een mens.

LUCAS

Mehmet likt zijn lippen af, legt zijn bestek op het bord, schuift het bord iets van zich af en zegt: 'Zo dat was het eerste orgasme.' Het klinkt alsof hij meteen aan het tweede wil beginnen.

LUCAS

Ik ben er als eerste. Ik heb de sleutel. Ik zorg dat ik op tijd ben. Ik zet dan meestal als eerste het eten van de traiteur op het aanrecht bij het barretje. Dan trek ik de stoelen onder de tafel vandaan, schuif de tafel los van de muur tot die midden in de kamer staat. Op die manier hebben we allebei het uitzicht van de dubbele deuren aan een zijkant, en zit niet één van ons naar het barretje en de keuken te kijken. Daarna doe ik ramen en deuren open om de bedomptheid weg te laten waaien. Meestal doe ik dat. Dit keer kom ik niet van de bank af. Tas en boodschappen neergekwakt naast me. Ik zit zo. Kijk, de bak met het toetje is scheef uit de tas gezakt. De siroop zou eruit kunnen lopen als het bakje niet goed sluit. Ga ik daarop zitten wachten of zet ik het bakje op de armleuning van de bank? Wil het zo behaaglijk zijn, zou ik nu de gaskachel aan moeten zetten. Het foetert in mijn hoofd. En dan hardop:

MEHMET

Hoe pathetisch, deze vlucht naar een vakantiehuisje. Naar een grot waarin alleen de schaduwen van het echte leven binnenkomen. Waar de dagelijkse werkelijkheid nooit zo tastbaar wordt dat we ons eraan stoten.

LUCAS

Het ongenoegen geeft de aanzet tot bewegen, het toetje belandt op de bankleuning.

MEHMET

Wat een lafheid. Wat een onvergeeflijk gebrek aan durf.

LUCAS

Ik haal mijn neus op. Verachting. Van mezelf. Van ons samen. Van de in schaapskleren gehulde liefde. Maar de wolf huult. Soms in de verte, maar de wolf huult altijd.

MEHMET

Wat is dat voor liefde die zich verschuilt, die zich laat verstoppen, weggemoffeld in een mufte

vakantie-accommodatie. Die het niet verdraagt om gevierd te worden in het bijzijn van anderen, zodat ook zij zich kunnen verheugen in de glorie van het geluk. Wat is dat voor liefde?

LUCAS

Eén die niet kan bestaan, maar die er wel is. De werkelijkheid probeert – de werkelijkheid probeert werkelijk van alles om 'm te dwarsbomen, maar die liefde houdt vol. Die liefde houdt van hun. Die wil in hun leven, bestaan.

MEHMET

Er ging iets onheilspellends vanuit. Toen al. Er school een gevaar in. En we moesten dat gevaar gewaar blijven. Routine was al riskant. Er stond te veel op het spel. Voor beiden was de inzet hoog. Zonder de ander bleef dit een mottige vakantiewoning. Niet de grot die beschutting bood. Niet de grot die gloeide van het vuur. Een grot met op de wanden fladderende schaduwen die armen...

LUCAS

Vleugels gaven.

MEHMET

Weet je nog onze plannen met een boot.

LUCAS

Het gedroomde excuus. Twee mannen die weekendjes gaan zeilen.

MEHMET

Hoelang hebben we het er al over.

LUCAS

Hier was het wat naar de achtergrond gezakt.

MEHMET

Maar nu gaat het gebeuren.

LUCAS

Wat?

MEHMET

Ik ga lessen nemen.

LUCAS

Lessen?

MEHMET

Zeilen. Brevet halen. Ik sta al ingeschreven.

LUCAS

Je hebt geeneens een boot.

MEHMET

Lucas, lieve man, dat is het goeie. Die advocaat, een vriend van Selin, die was bij ons en die vertelde dat hij nog een derde zocht.

LUCAS

Ja?

MEHMET

Dus ik heb twee dagen bedenktijd gevraagd, met Selin gepraat en het gaat gebeuren. Met drie is het voor mij te betalen.

LUCAS

Ik ga je zoenen.

MEHMET

Nee dat ga je niet. Maar binnenkort kunnen we wel neuken op de deining.

LUCAS

Neuken met jou geeft al deining genoeg.

MEHMET

Het is avond. Het glas in de dubbele deuren is zwart. Het spiegelt naar binnen toe. Op tafel lege borden. Mehmet pakt de kandelaar tussen Lucas' lege bierflessen vandaan, zet hem voor zich, breekt een stukje van het zwart verbrande lont, schiet dat met de wijsvinger in de asbak, pakt de aansteker en houdt de vlam bij het lont tot de brandende kaars in zijn ogen spiegelt. Wanneer de vlam stabiel is, zet hij de kandelaar weer waar die stond. De kaars torent boven de bruine flessen uit. En weer gebeurt het.

LUCAS

Het gebeurt de hele avond al.

MEHMET

Het houdt maar niet op met gebeuren.

LUCAS

Lucas heeft vaak geprobeerd te achterhalen wanneer het gebeurt, maar hij heeft er nooit de vinger op kunnen leggen. Als het gebeurt dan weet hij dat zoals hij moet plassen. Maar waarom het dan gebeurt? Zou hij dat weten dan kon hij het naar zijn hand zetten. Dan kon hij het laten gebeuren. Maar het gebeuren laat zich niet manipuleren.

MEHMET

Mehmet is natuurlijk een grote en moeilijk in te schatten factor. Hij kan een rottag hebben gehad en het gebeurt wel, of hij komt breed glimlachend binnen en blijft de hele avond achter een opgewektheid verscholen waardoor er niets gebeurt.

LUCAS

Maar vanavond gebeurt het.

MEHMET

Jij ziet mij. Ik zie jou.

LUCAS

Ik plaag je. De bekoring slingert als een wingerd om het bouwsel dat we bouwen. Een stilte verder is er een seizoen voorbij en kleurt de wingerd tot een bezonken rood. Ik zie je onderarm onder de opgerolde mouw. Ik wil je vasthouden. Ik weeg een moment mijn kansen. Als ik je aankijk heb je al door dat er iets aan de hand is en kijk je vragend; rimpels in het voorhoofd van de opgetrokken wenkbrauwen. Ik zeg:

MEHMET

Dansen?

LUCAS

Mehmet herhaalt het:

MEHMET

Dansen?

LUCAS

Mehmet zegt:

MEHMET

Dansen.

LUCAS

Mehmet zegt:

MEHMET

Maar er is geen muziek.

LUCAS

Jawel hoor. Leg je oor maar te luisteren. Voorzichtig. Hier, vlakbij mijn oor. Daar hoor ik het ook. Zachtjes, maar niet onhoorbaar, klinkt het. Luister.

MEHMET

Mehmet staat op en laat zich leiden. Hij hoort muziek.

LUCAS

We bellen nooit dus krijg ik een tekstbericht. Tien voor acht 's avonds. Dat is al raar. En Hans en ik staan op het punt om weg te gaan. Dan bel je twee keer. Beide keren hang je meteen op.

MEHMET

Je moet op je mobi kijken.

LUCAS

Ja dat doe ik. Ik lees het bericht. Paniek. Wat is er gebeurd? Het bericht zegt niks. Alleen dat ik moet komen. Dat je op me wacht. Niet eens iets over het vakantiehuis.

MEHMET

Dat spreekt voor zich. Hoe denk je dat het is om zo'n bericht te versturen. Ik was daar al minstens twee uur.

LUCAS

Waarom heb ik ook nooit sleutels laten bijmaken.

MEHMET

Heb ik daar aan.

LUCAS

Niks. Ik tekst.

MEHMET

Dat je komt. Veertig minuten rijden, zeg je altijd. Ineens is de tijd begrensd.

LUCAS

Ik zeg tegen Hans: 'Crisis. Bij Mehmet.' Ik wacht tot hij me aankijkt. 'Daar moet ik heen.' Zegt Hans:

MEHMET

Wat ben jij voor hulp als het crisis is?

LUCAS

Leuk. Bemoedigend.

MEHMET

Jij hebt zo te zien geen aanmoediging nodig. Wat is er zo belangrijk.

LUCAS

Ik weet niks. Ja ik heb de auto nodig. Ik kan je afzetten als je wil.

MEHMET

En hoe kom ik thuis?

LUCAS

Taxi?

MEHMET

Jij speelt op scherp Lucas Schellinga.

LUCAS

Ik ga het er niet over hebben. Niet nu.

MEHMET

Schiet maar op.

LUCAS

Zegt Hans.

MEHMET

Ik ook. Opschieten. Laat het maar gebeuren. Nu het onvermijdelijk is dat je komt...

LUCAS

Onderweg is de weg geasfalteerd met zwarte wanhoopscenario's. Wat is de reden? Zijn we ontdekt? Hebben we iets over het hoofd gezien? Wat als het moet stoppen. Er waait regen uit de rode beuk als ik er onderdoor loop.

MEHMET

Dat is snel.

LUCAS

Je ruikt naar drank.

MEHMET

Drank ja. Maar we blijven toch slapen.

LUCAS

Oh.

MEHMET

Ga niet zitten oh – en alsjeblieft!

LUCAS

Heb je gehuild.

MEHMET

Ik wist dat jij dat zou zien. En daar moest ik nog harder om huilen.

LUCAS

Wat is er gebeurd?

MEHMET

Mag ik het nog even niet zeggen? Kunnen we niet even doen alsof het niet gebeurd is. Het is maar voor even. Het is toch al gebeurd. Dan kan het net zo goed ook zo gebeuren, zodat het

nu, nu nog even niet gebeurd is, dat kan toch wel?

LUCAS

Zullen we uit glazen drinken? Wat heb je gekocht?

MEHMET

Waar jij van houdt. The Chita, Japans. Single grain.

LUCAS

Geen ijs?

MEHMET

Moet dat? Ik vind het goed zo hoor. En wat goed dat je er bent. Weet je dat? Ik was zo – Ben zo – Morgen vroeg op?

LUCAS

Weet ik niet. Nog niet aan – Dit gaat zo niet. Ik kan het niet.

MEHMET

Natuurlijk kan je wel. Hoe was het op je werk? Zullen we de tafel in het midden zetten?

LUCAS

Laat mij maar.

MEHMET

Ik kan alvast een kaars pakken. Deze is bijna opgebrand.

LUCAS

Asbak?

MEHMET

Ja ik ga iets rollen. Goed idee. Even wachten. Oh hier is mijn tas. Gek.

LUCAS

Wat?

MEHMET

Vreemd.

LUCAS

Sorry?

MEHMET

Nou hier zo zitten zonder leeggegeten borden, lege flessen.

LUCAS

Ja.

MEHMET

Dan is het toch niet echt. Niet normaal bedoel ik. Klopt het weer niet. Ik dacht: 'Als hij er eenmaal is, dan gaat het wel.' Maar het is alleen maar onvermijdelijker geworden. En jij doet gewoon alsof er niks aan de hand is!

LUCAS

Hey Mehmet –

MEHMET

Nee je raakt me niet aan, jij! Met geen vinger. Daar is het mee begonnen. Daarom zit ik in deze bankschroef. Daar begin ik niet aan. Je blijft gewoon zitten en je luistert.

LUCAS

Ja.

MEHMET

Luister je?

LUCAS

Ja.

MEHMET

Ik kan het niet.

LUCAS

Wat niet.

MEHMET

Drie dagen terug heeft Ayas een zelfmoordpoging gedaan. Hij –

LUCAS

Jezus, Mehmet!

MEHMET

Ik weet het.

LUCAS

Hoe...

MEHMET

Ze hebben hem naar beneden moeten praten. Hij was gezien door iemand die aan de overkant woont. Die heeft 112 gebeld. Iemand die toevallig naar buiten kijkt, want wie kijkt er nu op donderdagavond om tien over half negen naar buiten, en dan ook nog omhoog, die toevallige iemand heeft het leven van mijn zoon gered.

LUCAS

Waarom was die – Waar is die nu?

MEHMET

Gesloten afdeling. Gedwongen opname.

LUCAS

Ik kan er niet – Waarom ben je niet bij Selin?

MEHMET

Ik kan daar niet zijn. Dat zou jij toch moeten snappen. Daar ben ik de hypocriet. Je moest komen. Alleen jij weet het. Alleen jij begrijpt het. Ik kan het niet. Ik kan de schijn niet langer ophouden. We stoppen ermee. Ik kan het beter maar meteen zeggen. Ik weet ook niet hoe het moet. Vanavond is de laatste keer. Daarom moest je komen. Ik kan er niet tegen als het nog één dag langer duurt. Wat zit je me aan te kijken?

LUCAS

Ik zou een beetje op je tellen passen. Je bent niet goed snik. Het is niet te volgen. Vertel van Ayas.

MEHMET

Heb je gehoord wat ik heb gezegd? Want dat is gezegd. En over Ayas weten we niet veel. We mogen hem niet zien. Hij wil niemand zien. Geen familie, geen vrienden. En die instelling faciliteert, respecteert dat. Je hebt geen enkel recht. Hij wil al die oude shit achter zich laten. Schone lei. Zo verpakt hij het. Maar hij schaamt zich, die jongen schaamt zich de klere, dat hoef je mij niet te vertellen.

LUCAS

Beschuldigende toon?

MEHMET

Mag ik. Kom hier met die fles. Nee neem eerst zelf. Ik ben woest, woedend ja. Om wat hij mij aandoet. Dat – Mijn zoon wou dood. Die woorden passen niet in mijn kop. Wat ik ook probeer. Dat hoofd heeft die jongen twintig jaar belangrijker dan zichzelf gevonden, dat hoofd kan dat helemaal niet denken. En tegelijk ga ik stuk van het verdriet. Die eenzaamheid – De eenzaamheid van die jongen. Alleen, bovenop een flat. Met dat plan. Mijn Yas. Dat hoeft toch niet. Dat moet toch niet kunnen? In zo'n wereld moeten we niet willen leven. Waarom kan ik 'm niet vasthouden. Waarom kan ik hem niet helpen.

LUCAS

Mehmet. Mehmet. Waarom deed Ayas dat?

MEHMET

Dat is het juist. De reden. De reden. Hij is homo. Hij kon niet uit de kast te komen.

LUCAS

Maar hij had een –

MEHMET

Poppenkast.

LUCAS

Ayas homo. Mijn God. En jij? Jij kan natuurlijk –

MEHMET

Wat kan ik zeggen? Ik kan niks zeggen.

LUCAS

Het is de laatste keer dat ik hem zie. Na zeven weken stuur ik – tegen beter weten in stuur ik een aantal berichten. Geen reactie. Eén keer, dronken, bel ik wel vijf keer zijn nummer. Hij neemt niet op. In de stad speur ik tussen de mensen. Waar ik ook ben speur ik. Zelfs als ik slaap. Hij is nergens. De tijd verstrijkt. Hans vraagt twee keer waarom we niet meer naar het vakantiehuis gaan. Dan rij ik langs zijn bedrijf. De aanplant, die ik nog als stekjes in de zwarte aarde herinner, die aanplant is zo hoog dat er niks is te zien. Tenzij ik het terrein op zou gaan.